

El regnat del terror econòmic

RECORDO —i ho recordarà tothom perquè fa pocs anys— el drama provocat per l'apujada espectacular dels preus del petroli. Els països de l'OPEP, envalentits pel valor essencial del seu producte bàsic, van tenir la sensació que es podien ficar el món a la butxaca. Es produí el pànic en les economies occidentals, i els profetes més atents van pronosticar que acabava de morir l'invent de la societat de consum. Una tragèdia! L'endemà mateix de ferse l'anunci que el barril de petroli valdria 34 dòlars en les cotitzacions de l'OPEP i 39 al mercat lliure, ja ocorria el cas de mestresses de casa que anaven a comprar un bròquil i es trobaven amb la sorpresa que valia unes quantes pessetes més que el dia anterior. "Però per què?", preguntava la senyora, estupefacta. I la venedora, amb un posat d'amoïnament, li explicava que en pujar-se el petroli, s'apujava la gasolina, i com que gairebé tot es transporta per carretera a base de motors d'explosió, doncs vet aquí que els costos repercutien. Semblava d'un fatalisme ple de lògica i els compradors s'anaven carregant de santa resignació.

Amb el dòlar va passar una cosa quasi paral·lela. Es va disparar de sobte cap enlaire, arribà a sobrepujar les 190 pessetes per dòlar i les conseqüències foren pràcticament immediates. Un devot de la fotografia —posem per cas— anava a comprar un rodet de pel·lícula al seu proveïdor habitual i aquest, compungit, li comunicava que el rodet valia unes quantes pessetes més. "Com que tot això es paga amb dòlars...," afegia el comerciant amb una cara trista.

Les coses eren així, fa no res, ja que els espais de temps que determinaven aquesta situació es poden comptar per setmanes, no gaires. Tot d'un plegat, es produeix un giratomb sensorial: cau el preu del petroli i el dòlar inicia una davallada. I què passa? Doncs que el món financer internacional (aquell tan enamorat de la societat de consum) entra en una fase de pànic. Ens anuncien tota mena de desgràcies econòmiques. Alarmadíssims, ens fan saber la possibilitat que el petroli i el dòlar encara sofreixin noves baixades i no s'es-

tan de dir-nos i de repetir-nos que això ens acabarà de perjudicar. Ho fan emparant-se en complicades teories pensades, principalment, perquè el profà no entengui res de res.

Un pegat oportu

El cas és que el bròquil i el rodet (prego que siguin presos només com a símbols) han continuat encarint-se. Els preus, estoics, impassibles, no tan sols es mantenen —què més voldríem!— sinó que salten més amunt amb una eufòria insensata. Es clar que arriba un moment en el qual els tècnics se senten cridats a justificar els rars fenòmens propis de la seva especialitat i aleshores fan veritables filigranes i s'agafen on poden. Alguns, com ara els de l'Estat espanyol, tenen la sort d'unes providències que els cauen miraculosament a les mans quan més les necessiten. En aquesta ocasió s'ha tractat de l'IVA, un pegat oportuíssim per tapar forats i deficiències administratives.

No es pot pas dir que no s'apliquin a explicar-nos el nou impost. Per mitja de la premsa, de la televisió i de la ràdio, personatges eminents s'han adreçat al país amb un aire de persuasió carregat de bonhomia, una mica com si el seu auditori estigués format per escolars no massa llestos, endarrerits en els estudis. A més, han editat i repartit profusament un prospecte que porta com a títol "L'IVA i el consumidor. El que cal saber sobre l'IVA". De debò que té aspectes genials, caldria felicitar l'editor (Instituto Nacional del Consumo), més que res per la seva subtils.

Hi ha, per exemple, un apartat que diu: "Què ha de fer el consumidor?". I amb quatre ratlles proposa la solució ideal. Aconsella: "Assumir plenament el paper que li correspon en una economia de mercat i, per tant, comparar sempre productes i qualitats, elegint els més barats per a una qualitat igual". No se'n havia ocorregut, oi? Ara sí que, si ens quixem, serà ben bé per vici, perquè som una colla de malcriats.

PERE CALDERS

A final de año la Genes dispondrá de un Libro de las necesidades

Para poder planificar las actuaciones que se derivan del "Pacte Cultural" firmado hace ahora cuatro meses es fundamental contar previamente con un inventario completo de las necesidades que tiene Cataluña en materia cultural. En esta convicción, el consejero de Cultura, Joaquim Ferrer, ha encargado formalmente la elaboración de un Libro Blanco que marque los déficit básicos de la infraestructura cultural. Un equipo de expertos de la Fundació Jaume Bofill trabaja ya en la elaboración de este estudio, bajo la coordinación del historiador Josep Maria Ainaud de Lasarte.

La sugerencia de realizar un Libro Blanco había sido hecha por el propio Ainaud, que fue designado por el anterior consejero, Joan Rigol, presidente de la comisión de creatividad cultural del Consell de Cultura. En el mismo texto del "Pacte Cultural" se contempla de manera prioritaria la realización de este inventario, que ahora ha emprendido Josep Maria Ainaud por encargo expreso del consejero Ferrer.

Un inventario

"El Consell creyó que el primer paso para hacer una política cultural racional y coherente era disponer de un inventario de la realidad cultural de Cataluña —señala Ainaud—. Y esto debía hacerse cantando con la colaboración de todos los firmantes del pacto, ya que el Libro Blanco será un instrumento útil para todas las instituciones y ciudadanos de Cataluña. Cuando el nuevo consejero me confirmó, a título personal, el encargo, coincidimos en la idea de que el estudio no debía realizarlo una institución política, sino una entidad privada, rigurosa y objetiva, condiciones que reúne la Fundación Bofill."

Ainaud desempeña el papel de coordinador del estudio, en contacto con el consejero por un lado, y las instituciones firmantes del pacto por otro. "Todos han prestado una excelente colaboración, empezando por el presidente de la

Diputació de Gomis, que ha donado su apoyo a que los datos que guían son de gran funcionalidad

Territoris

Para la elaboración del Libro Blanco, Ainaud, a fecha topográfica. "Una vez —dice—, se han creado bibliotecas, o fonotecas, o fonotecas de mienta de marse las presupuestos para cubrirlos.

La realización efectiva mediante un inventario permite y comarcas, sectorial, en los diferentes territorios.

La realización del inventario de la Genes Ayuntamientos que realizarán tareas de ahorro o

Ainaud que este inventario debe ser de datos de forma que se editen distribuidas y podrá ser de utilidad, después de la autonomía, inventario va a ser un útil no solo también por autonomía